

Vine, per favor...

Un relat de: [rasablanca10](#)

Haviem quedat fa quatre hores.

No s'ha presentat.

Mentre esperava he pres dos cafès, dos suc i tres conyac, he fumat cinc cigarrets, he mirat el mateix vas d'aigua tres-centes quaranta-dues vegades, he jugat amb el sobret de sucre a deu jocs distints, he fet dotze combinacions diferents amb els trossets de pastís que romanen al meu plat i he mirat l'antic rellotge de sobre la prestatgeria cinquanta vegades.

Cansada, miro un cop més aquell vil rellotge que ja es burla de mi.

Són les deu. Cerco.

Res. No hi és.

No ha vingut.

I aquí segueixo jo, esperant.

Probablement beuré un cafè més, fumaré un cigarret més, tornaré a mirar el vas d'aigua, jugaré de nou amb el sobre de sucre i seguiré mirant el rellotge roí i desprietat.

No sé si l'espera valdrà la pena, però confio en que arribarà. Apareixerà. No sé pas ni quan, ni com, ni perquè.

Però vendrà. Ha de venir.

Sé que si no ve, el meu rostre no s'il·luminarà mai, el meu somriure no voldrà sortir més, els meus ulls no voldran mirar res i les meves mans... les meves mans no voldran escriure cap mot en ma vida.

Si no ve, em quedaré buida per sempre més.

Si no ve, les llàgrimes de la meva ànima enfonsaran aquesta habitació que ara s'ensorra per la foscor i la solitud.

Si no ve, la meua veu s'amagarà de mi, i el meu cor em donarà l'esquena.

Tu.. tan sols tu.. vine

Vine i tornam la llum,

Inspiració, apareix per favor.